

08-01-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – যিমানেই আনক জ্ঞান শুনাৰা, সিমানেই তোমাৰ বুদ্ধিত জ্ঞান স্বচ্ছ হৈ গৈ থাকিব, সেয়েহে সেৱা নিশ্চয় কৰিব লাগে”

*প্ৰশ্ন :- পিতাৰ ওচৰত কোন দুই প্ৰকাৰৰ সন্তান আছে, তেওঁলোকৰ মাজত পাৰ্থক্য কি?

*উত্তৰ :- পিতাৰ ওচৰত এবিধ আছে সতীয়া সন্তান, দ্বিতীয়বিধ হ’ল আচল সন্তান। সতীয়া সন্তানে – মুখৰ দ্বাৰা কেৱল ‘বাবা’ ‘মাম্মা’ বুলি কয় কিন্তু শ্ৰীমতত সম্পূৰ্ণ চলিব নোৱাৰে। সম্পূৰ্ণ বলিহাৰ নাযায়। আচল সন্তানে শৰীৰ-মন-ধনৰ দ্বাৰা সম্পূৰ্ণ সমৰ্পণ অৰ্থাৎ নিমিত্ত হয়। খোজে প্ৰতি শ্ৰীমতত চলে। সতীয়া সন্তানে সেৱা নকৰা বাবে গৈ গৈ বাগৰি পৰে। সংশয় আহি যায়। আচল সন্তান সম্পূৰ্ণ নিশ্চয়বুদ্ধিৰ হয়।

*গীত :- *লৰালিৰ দিনবোৰ পাহৰি নাযাবা ...*

ওম্ শান্তি। পিতাই সন্তানসকলক বুজায়। কোনজন পিতাই? বাস্তৱত দুয়োজনেই পিতা। এজন আত্মিক, যাক বাবা বুলি কোৱা হয়, দ্বিতীয়জন শাৰীৰিক যাক দাদা বুলি কোৱা হয়। এইটো সকলো সেৱাকেন্দ্ৰৰ সন্তানে জানে যে আমি বাপ-দাদাৰ সন্তান। আত্মিক পিতা শিৱ। তেওঁ হয় সকলো আত্মাৰেই পিতা আৰু ব্ৰহ্মা দাদা হ’ল গোটেই মনুষ্য সৃষ্টিৰ প্ৰধান। তোমালোক আহি তেওঁৰ সন্তান হৈছা। ইয়াৰ ভিতৰত কোনোবা যোগ্য আচল সন্তান আছে আৰু কোনোবা সতীয়া সন্তানো আছে। ‘মাম্মা’ ‘বাবা’ বুলিতো দুয়োজনেই কয় কিন্তু সতীয়াই বলিহাৰ যাব নোৱাৰে। বলিহাৰ নোযোৱা সকলে ইমান শক্তি লাভ কৰিব নোৱাৰে অৰ্থাৎ নিজৰ পিতাক শৰীৰ, মন ধনৰ ট্ৰাষ্টি (বুদ্ধিৰে সকলো পিতাক সমৰ্পণ কৰি নিজে নিমিত্ত হৈ চম্ভাল কৰা) কৰিব নোৱাৰে। শ্ৰেষ্ঠ হ’বৰ বাবে তেওঁৰ শ্ৰীমতত আগবাঢ়িব নোৱাৰে। আচল সন্তানসকলে সুক্ষ্ম সহায় লাভ কৰে। কিন্তু আচল সন্তানৰ সংখ্যা বহুত কম। যদিওবা আচল সন্তান কিন্তু তেওঁলোককো ফলাফল নোলোৱালৈকে এতিয়াই দৃঢ় বুলি কব নোৱাৰি। যদিওবা ইয়াত থাকে, বহুত ভাল, সেৱাও কৰে পিছত অধোগতিও হয়। এয়া হৈছে সকলো বুদ্ধিযোগৰ কথা। বাবাক পাহৰিব নালাগে। বাবাই এই ভাৰতত সন্তানসকলৰ সহযোগৰ দ্বাৰা স্বৰ্গ প্ৰতিষ্ঠা কৰে। গোৱাও হয় শিৱশক্তি সেনা। প্ৰত্যেকেই নিজৰ সৈতে কথা পাতিব লাগে –আমি সঁচাকৈয়ে শিৱবাবাৰ তুলি লোৱা (adopted) সন্তান হয়। পিতাৰ দ্বাৰা আমি স্বৰ্গৰ আশীৰ্বাদ পাই আছো। দ্বাপৰৰ পৰা আমি যিসকল লৌকিক পিতাৰ আশীৰ্বাদ পাইছো সেইবোৰ নৰকৰহে পাইছো। দুখী হৈ আহিছো। ভক্তিমাৰ্গতো হয়েই অন্ধশ্ৰদ্ধাৰ। যেতিয়াৰ পৰা ভক্তি আৰম্ভ হৈছে তেতিয়াৰ পৰাই যিমানবোৰ বছৰ পাৰ হৈছে আমি তললৈহে নামি আহিছো। ভক্তিও প্ৰথমতে অব্যভিচাৰী আছিল। এজনকেই পূজা কৰিছিল। কিন্তু এতিয়া বহুতৰেই পূজা কৰি আহিছে। এতিয়া এই সকলোবোৰ কথা ঋষি, মুনি, সাধু, সন্ত আদিয়ে নাজানে যে ভক্তি কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হৈছে। শাস্ত্ৰতো আছে ব্ৰহ্মাৰ দিন আৰু ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি। যদিও ব্ৰহ্মা সৰস্বতীয়েই লক্ষ্মী নাৰায়ণ হয় কিন্তু নাম ব্ৰহ্মাৰ দিয়া হৈছে। ব্ৰহ্মাৰ সৈতে সন্তানো বহুত আছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ সন্তানটো বহুত নহ’ব। প্ৰজাপিতা বুলিও তেওঁক নকয়। এতিয়া নতুন প্ৰজা তৈয়াৰ হৈ আছে। নতুন প্ৰজা ব্ৰাহ্মণৰেই হয়। ব্ৰাহ্মণেহে নিজকে ঈশ্বৰীয় সন্তান বুলি ভাবে। দেৱতাইতো বুজি নাপায়। তেওঁলোকে চক্ৰৰ কথাই নাজানে।

এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি শিৱবাবাৰ সন্তান হৈছো। তেওঁৰেই আমাক ৮৪ চক্ৰৰ বিষয়ে বুজাইছে। তেওঁৰ সহায়ৰ দ্বাৰা আমি ভাৰতক আকৌ দৈৱী পৱিত্ৰ ৰাজস্থান বনাই আছো। এইবোৰ বহুত বুজিবলগীয়া কথা। কাৰোবাক বুজাবলৈও সাহসৰ দৰকাৰ। তোমালোক হৈছা শিৱ-শক্তি পাণ্ডৱ সেনা। পাণ্ডাও হয়, সকলোকে ৰাস্তা দেখুওৱা। তোমালোকৰ বাহিৰে আত্মিক মিঠা ঘৰৰ ৰাস্তা কোনেও দেখুওৱাই দিব নোৱাৰে। সেই পাণ্ডাসকলেতো অমৰনাথত, কোনোবা তীৰ্থ স্থানত লৈ

যায়। তোমালোক বি.কে. সকলেতো একেবাৰে সকলোতকৈ দূৰ পৰমধামলৈ লৈ যোৱা। তেওঁলোক শাৰীৰিক গাইড-হাৰথুৰি খুৱাওঁতা। তোমালোকে সকলোকে পিতাৰ ওচৰত শান্তিধামলৈ লৈ যোৱা। সেয়ে সদায় এইটো মনত ৰাখিব লাগে – আমি ভাৰতত আকৌ দৈৱী ৰাজস্থান প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছো। এইটোতো সকলোৱে স্বীকাৰ কৰিব। ভাৰতত আদি সনাতন দেৱা-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। ভাৰত সত্যযুগত বেহদৰ দৈৱী পৱিত্ৰ ৰাজস্থান আছিল, পিছত পৱিত্ৰ ক্ষত্ৰিয় ৰাজস্থান আৰু পিছত মায়াৰ প্ৰৱেশ হোৱাৰ ফলত আসুৰী ৰাজস্থান হৈ যায়। ইয়াতো প্ৰথমে ৰজা-ৰাণীয়ে ৰাজ্য কৰিছিল, কিন্তু পৱিত্ৰতাৰ লাইট বিহীন মুকুটধাৰীৰহে ৰাজত্ব চলি আহিছে। দৈৱী ৰাজস্থানৰ পিছত হৈছে আসুৰী পতিত ৰাজস্থান, এতিয়াতো অপৱিত্ৰ প্ৰজাৰ স্থান, পঞ্চায়তী ৰাজস্থান। বাস্তৱত ইয়াক ৰাজস্থান বুলি ক'ব নোৱাৰি, কিন্তু নাম ৰাখি দিছে। ৰজাতো নায়েই। এয়াও ড্ৰামাতেই নিৰ্ধাৰিত। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ তোমালোকৰ বহুত কামত আহিব। ইয়াৰ ওপৰত বুজাব লাগে, ভাৰত এনেকুৱা দ্বৈত মুকুটধাৰী আছিল। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল, সৰু কালত ৰাধা-কৃষ্ণ আছিল, পিছত ত্ৰৈতাৰ ৰামৰাজ্য হ'ল, পিছত দ্বাপৰত মায়া আহি গ'ল। এয়াতো বহুত সহজ নহয় জানো। ভাৰতৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল সংক্ষিপ্ত ৰূপত বুজোৱা হয়। দ্বাপৰতেই পিছত পৱিত্ৰ ৰজা-ৰাণী লক্ষ্মী নাৰায়ণৰ মন্দিৰ সজোৱা হৈছে। দেৱতাসকলে নিজেই বামমৰ্গত গুছি গ'ল। অপৱিত্ৰ হ'বলৈ ধৰিলে। পিছত যিসকল পৱিত্ৰ দেৱতা আছিল তেওঁলোকৰ মন্দিৰ সজাই পূজা আৰম্ভ কৰিলে। অপৱিত্ৰ সকলেহে পৱিত্ৰ সকলৰ ওচৰত শিৰ নত কৰে। যেতিয়ালৈকে ব্ৰিটিছ চৰকাৰৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া ৰজা-ৰাণী আছিল। জমিদাৰসকলেও ৰজা ৰাণীৰ উপাধি গ্ৰহণ কৰিছিল, ইয়াৰদ্বাৰা তেওঁলোকে ৰাজসভাত সন্মান পাইছিল। এতিয়াতো কোনো ৰজা নাই। পিছত যেতিয়া পৰম্পৰে যুদ্ধ কৰে তেতিয়া মুছলমান আদি আহে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানিছা যে আকৌ কলিযুগৰ অন্ত হোৱাৰ সময় হৈছে। বিনাশ সন্মুখত থিয় হৈ আছে। পিতাই আকৌ ৰাজযোগ শিকাই আছে। কেনেকৈ প্ৰতিষ্ঠা হয়, সেইটো তোমালোকে জানা, পিছত এই বুৰঞ্জী ভূগোল নাইকিয়া হৈ যায়। পিছত ভক্তিত সেইসকলে নিজৰ গীতা ৰচনা কৰে, ইয়াত বহুত পাৰ্থক্য আহি যায়। ভক্তিৰ কাৰণে তেওঁলোকক দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ কিতাপ নিশ্চয় দৰকাৰ হয়। সেয়ে ড্ৰামা অনুসৰি গীতা ৰচনা হৈছিল। এনেকুৱা নহয় ভক্তিমাৰ্গৰ এই গীতাৰ দ্বাৰা কোনোবাই ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা কৰিব বা নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'ব। কোনোপধ্যেই নহয়।

এতিয়া পিতাই বুজাইছে তোমালোক হৈছা গুপ্ত সেনা। বাবাও গুপ্ত। তোমালোককো গুপ্ত যোগবলৰ দ্বাৰা বেহদৰ ৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰাই আছে। বাহুবলৰ দ্বাৰা হদৰ ৰাজত্ব লোৱা হয়। যোগবলৰ দ্বাৰা বেহদৰ ৰাজত্ব প্ৰাপ্ত কৰা হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ অন্তৰত এইটো নিশ্চয়তা আছে যে আমি এতিয়া ভাৰতক আকৌ সেই দৈৱী ৰাজস্থানত প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছো। যিয়ে পৰিশ্ৰম কৰে, তেওঁলোকৰ পৰিশ্ৰম লুকাই নাথাকে। বিনাশতো হ'বই। গীতাতো এইটো কথা আছে। সোধা হয়, এই সময়ৰ পৰিশ্ৰম অনুযায়ী ভবিষ্যতত আমাৰ কি পদ প্ৰাপ্ত হ'ব? ইয়াতো কোনোবাই শৰীৰ ত্যাগ কৰিলে, সংকল্প আহে যে এওঁ কি পদ প্ৰাপ্ত কৰিব। সেয়েহে পিতাইহে জানে যে এওঁ কেনে ধৰণেৰে শৰীৰ-মন-ধনৰ সেৱা কৰিছে। এইটো সন্তানসকলে জানিব নোৱাৰে, বাপ-দাদাই জানে। ক'ব পৰাও যায়, এনেকুৱা ধৰণৰ সেৱা তুমি কৰিছা। জ্ঞান লৈছা নে নাই, কিন্তু সহায়তো বহুত কৰিছা। যিদৰে মনুষ্যই দান কৰিলে ভাবে সংস্থাতো বহুত ভাল। ভাল কাৰ্য্য কৰি আছে। কিন্তু মোৰ পৱিত্ৰ হৈ থাকিবলৈ শক্তি নাই। মই যজ্ঞত সহায় কৰো। তাৰো প্ৰতিদান তেওঁ লাভ কৰে। যেনেকৈ মনুষ্যই আনৰ বাবে কলেজ হস্পিতাল আদি বনাই দিয়ে। এনেকৈ নক'ব যে মোৰ বেমাৰ হ'লে চিকিৎসালয়ত যাম। যিবোৰ বনায় সেয়া আনৰ কাৰণে। গতিকে তাৰ ফলো প্ৰাপ্ত হয়। ইয়াক দান বুলি কোৱা হয়। ইয়াত পিছত কি হয়। আশীৰ্বাদ দিয়ে তোমাৰ ইহলোক পৰলোক ভাল হওক। সুখী হোৱা। লোক আৰু পৰলোক, সেয়াতো এই সংগমযুগৰ কথা। এয়া হ'ল মৃত্যুলোকৰ জন্ম আৰু অমৰলোকৰ জন্ম, দুয়োটাই সফল হওক। নিশ্চয় তোমালোকৰ এতিয়া এই জন্ম সফল হৈ আছে। আকৌ কোনোবাই শৰীৰৰ দ্বাৰা কোনোবাই মনৰদ্বাৰা, কোনোবাই ধনৰ দ্বাৰা সেৱা কৰে। বহুত আছে, যিয়ে জ্ঞান ধাৰণ কৰিব নোৱাৰে, কয় বাবা আমাৰ সাহস নাই। বাকী সহায় কৰিব পাৰো। তেতিয়া পিতাই ক'ব যে তুমি ইমান ধনবান হ'ব পাৰা। কিবা কথা

থাকিলে সুধিব পাৰা। বাবাক অনুসৰণ কৰিব লাগিলে সুধিবও তেওঁকেই লাগিব, এই পৰিস্থিতিত আমি কি কৰিম? শ্ৰীমত দিওঁতা পিতা বহি আছে। তেওঁক সুধিব লাগে, লুকুৱাব নালাগে। নহ'লে বেমাৰ বাঢ়ি যাব। খোজে প্ৰতি শ্ৰীমতত নচলিলে লোকচান হ'ব। বাবা জানো দূৰৈত আছে! সন্মুখত আহি সুধিব লাগে। এনেকুৱা বাপদাদাৰ ওচৰত পলে পলে আহিব লাগে। আচলতে এনেকুৱা আটাইতকৈ মৰমৰ পিতাৰ সৈতে একেলগে থাকিব লাগে। প্ৰিয়তমৰ লগত সাঙোৰ খাই থাকিব লাগে, সেয়া শাৰীৰিক, এয়া আত্মিক। ইয়াত সংলগ্ন হ'বলগীয়া কথা নাই, ইয়াত সকলোকে বহুৱাই নিদিয়। এয়া এনেকুৱা বস্তু, মাত্ৰ সন্মুখত বহি থাকো, শুনি থাকো। তেওঁৰ মততেই চলি থাকো। কিন্তু বাবাই ক'ব ইয়াত বহি থাকিব নালাগে। গংগা নদী হোৱা, সেৱাত যোৱা। সন্তানসকলৰ মৰম মন্তানৰ (মন্ত হৈ যোৱা) দৰে হ'ব লাগে। কিন্তু সেৱাওটো কৰিব লাগিব। নিশ্চয় বুদ্ধিৰ সকলতো একদম ওলমি থাকে। সন্তানসকলে লিখে অমুক বহুত ভাল নিশ্চয় বুদ্ধিৰ। মই (বাবাই) লিখো তেওঁ একোকে বুজি পোৱা নাই। যদিহে নিশ্চয়বুদ্ধিৰ হয় যে স্বৰ্গৰ মালিক বনোৱা পিতা আহিছে তেতিয়া এক ছেকেণ্ডো লগ নোপোৱাকৈ থাকিব নোৱাৰে। বহুত সন্তানেই আছে যিয়ে ধৰফৰাই থাকে। পিছত ঘৰত বহিয়েই তেওঁলোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হয় ব্ৰহ্মা আৰু কৃষ্ণৰ। পিতা পৰমধামৰ পৰা যে আমাক ৰাজধানী দিবলৈ আহিছে সেইটো নিশ্চয় হোৱাৰ পিছতহে বাবাক লগ কৰিবলৈ আহিব লাগে। এনেকুৱাও আহে পিছত বুজোৱা হয় যে জ্ঞান গংগা হোৱা। প্ৰজাতো বহুত লাগে। ৰাজধানী প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। বিনাশো সন্মুখত থিয় হৈ আছে। মৃত্যুৰ আগতে পিতাৰ পৰা সম্পত্তি ল'ব লাগে। সকলোৱে বিছাৰে এখন সৰ্বশক্তিমান চৰকাৰ হওক। এতিয়া সকলোৱে মিলি এক হোৱাতো জানো সম্ভৱ। এখন ৰাজ্য নিশ্চয় আছিল, যাৰ গায়নো আছে। সত্যযুগৰ নাম বহুত বিখ্যাত। পুনৰাই ইয়াৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈ আছে। কোনোৱে এই কথাবোৰ তৎক্ষণাৎ মানিব, কোনোৱে নামানে। পাঁচ হাজাৰ বছৰ আগতে লক্ষ্মী নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল পিছত এই ৰজাসকলৰ ৰাজ্য হ'ল। ৰজাসকলো এতিয়া অপৰিত্ৰ হ'ল এতিয়া পুনৰাই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য হ'ব। তোমালোকৰ কাৰণেতো বুজোৱা বহুত সহজ। আমি দৈৱী ৰাজধানী প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছো, শিৱবাবাৰ শ্ৰীমতৰ দ্বাৰা আৰু তেওঁৰ সহায়ৰ দ্বাৰা। শিৱবাবাৰ পৰা শক্তিও পোৱা যায়। এইটো নিচা থাকিব লাগে, তোমালোক যোদ্ধা। মন্দিৰতো গৈ তোমালোকে বুজাব পাৰা যে স্বৰ্গৰ প্ৰতিষ্ঠা নিশ্চয় ৰচয়িতাৰ দ্বাৰাই হ'ব। তোমালোকে জানা বেহদৰ পিতা এজনেই। তোমালোকৰ সন্মুখত তোমালোকৰ জ্ঞান শৃংগাৰ কৰি আছে, ৰাজযোগ শিকাই আছে। সেই গীতা শুনাওঁতাসকলে কেতিয়াও ৰাজযোগ শিকাব নোৱাৰে। এয়া এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত নিচা জগোৱা হয়। বাবা আহিছে স্বৰ্গ প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ। স্বৰ্গতেই আছে পৱিত্ৰ ৰাজস্থান। মনুষ্যইতো লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্যকেই পাহৰি গৈছে। এতিয়া পিতাই সন্মুখত বহি বুজাইছে, তোমালোকে যিকোনো গীতা পাঠশালা আদিলৈ যোৱা, সমগ্ৰ বুৰঞ্জী-ভূগোলৰ অথবা ৮৪ জন্মৰ খবৰ কোনেও শুনাব নোৱাৰে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰৰ সৈতে ৰাধা কৃষ্ণৰো চিত্ৰ ৰাখিলে বুজাবলৈ সহজ হ'ব। এয়া হৈছে শুদ্ধ চিত্ৰ। ইয়াৰ লিখনিও বহুত ভাল হ'ব লাগে। তোমালোকৰ বুদ্ধিত গোটেই চক্ৰৰ স্মৃতি আছে। লগতে চক্ৰক বুজাওঁতা জনকো মনত আছে। বাকী নিৰন্তৰ স্মৰণৰ অভ্যাসৰ বাবে বহুত পৰিশ্ৰমৰ দৰকাৰ। নিৰন্তৰ স্মৰণ এনেকুৱা দৃঢ় হওঁক যাতে অন্তত কোনো আৱৰ্জনা স্মৃতিলৈ নাহে। পিতাক কেতিয়াও পাহৰিব নালাগে। সৰুতে সন্তানসকলে পিতাকক বহুত মনত কৰে পিছত ডাঙৰ হ'লে ধনক মনত পেলায়। তোমালোকেও ধন (জ্ঞান) প্ৰাপ্ত কৰা। যি ভালকৈ ধাৰণ কৰি পিছত দান কৰিব লাগে। পুৰা বিশ্বপ্ৰেমিক (philanthropist) হ'ব লাগে। মই সন্মুখত আহি ৰাজযোগ শিকাওঁ। সেই গীতাতো জন্ম-জন্মান্তৰ পঢ়িছা, প্ৰাপ্তি একোৱেই নহ'ল। ইয়াত তোমালোকক নৰৰ পৰা নাৰায়ণৰ ৰূপত গঢ়ি তুলিবলৈ এই শিক্ষা দি আছে। সেয়া হৈছে ভক্তিমাৰ্গ। ইয়াততো কৌটিৰ মাজত কোনোবাহে ওলাব যি তোমালোকৰ দৈৱী-সম্প্ৰদায়ৰ হ'ব। পিছত ব্ৰাহ্মণ হ'বলৈ নিশ্চয় আহিব, পিছত ৰজা-ৰাণীয়েই হওঁক বা প্ৰজাই হওঁক। তাৰ মাজতো কোনোবাই শুনে, কয় আকৌ এৰি গুছি যায়। যিসকল এবাৰ সন্তান হৈ পিছত আঁতৰি যায়, তেওঁলোকৰ ওপৰ বহুত দণ্ড হয়। কঠোৰ শাস্তি আছে। এই সময়ত এনেকৈ কোনোও ক'ব নোৱাৰে যে মই নিৰন্তৰ স্মৰণ

কৰো। যদি কোনোবাই কয় চাৰ্ট লিখি পঠিয়াওক তেতিয়া বাবাই সকলো বুজি পাব। ভাৰতৰ সেৱাতেই শৰীৰ-মন-ধন লগাই থকা হৈছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ সদায় জেপত থাকিব লাগে। সন্তানসকলৰ বহুত নিচা থাকিব লাগে।

সমাজসেৱক সকলে তোমালোকক সোধে তোমালোকে ভাৰতৰ কি সেৱা কৰি আছে? ক'বা, আমি নিজৰ শৰীৰ-মন-ধনেৰে ভাৰতত দৈৱী ৰাজস্থান প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছে। এনেকুৱা সেৱা অইন কোনেও কৰিব নোৱাৰে। তোমালোকে যিমানেই সেৱা কৰিবা সিমানেই বুদ্ধি স্বচ্ছ হৈ গৈ থাকিব। এনেকুৱাও বহুত সন্তান আছে যিয়ে ঠিক ৰীতিৰে বুজাব নোৱাৰে সেয়ে নাম বদনাম হয়। কাৰোবাৰ ক্ৰোধৰ ভূতো আছে গতিকে এয়াও ধ্বংসাত্মক (destructive) কাম হ'ল। তেওঁলোকক কোৱা যাব তোমালোকে নিজৰ মুখখনতো চোৱা। তোমালোক লক্ষ্মী বা নাৰায়ণ হ'বলৈ যোগ্য হৈছানে? এনেকুৱা সন্তান যিয়ে সন্মান হানি কৰায় তেওঁলোকে কি পদ পাব! তেওঁলোক পদাতিকৰ শাৰীত আহিব। তোমালোকো সেনা নহয় জানো। অচ্ছ।

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ মহাদানী হ'ব লাগে। শৰীৰ, মন, ধনৰ দ্বাৰা ভাৰতক স্বৰ্গ বনোৱাৰ সেৱা কৰিব লাগে।
- (2) কোনো ধ্বংসাত্মক (destructive) কাৰ্য্য কৰিব নালাগে। নিৰন্তৰ স্মৃতিত থকাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।

*বৰদান:- অন্তৰৰ সঁচা সম্বন্ধৰ দ্বাৰা যথার্থ সাধনা কৰোতা নিৰন্তৰ যোগী হোৱা।

সাধনা অৰ্থাৎ শক্তিশালী স্মৰণ। পিতাৰ সৈতে অন্তৰৰ সঁচা সম্বন্ধ। যেনেকৈ যোগত শৰীৰেৰে একাত্ৰ হৈ বহা তেনেকৈ অন্তৰ, মন-বুদ্ধি সকলো এজন পিতাৰ ফালে পিতাৰ সৈতে একেলগে বহি যাওঁক – এয়াই হৈছে যথার্থ সাধনা। যদি এনেকুৱা সাধনা নাই তেতিয়া হ'লে আৰাধনা (প্ৰাৰ্থনা)ই চলি থাকিব। কেতিয়াবা স্মৰণ কৰিব কেতিয়াবা অভিযোগ কৰিব। বাস্তৱত স্মৰণত অভিযোগ আদিৰ আৱশ্যকতা নাই, পিতাৰ লগত যাৰ আন্তৰিক সম্বন্ধ আছে তেওঁ নিৰন্তৰ যোগী হৈ যায়।

*গ্লোগান:- “বাবাই কৰাওঁতা” – এই স্মৃতিৰ দ্বাৰা চিন্তামুক্ত বাদশ্বাহ হৈ উৰন্ত কলাৰ অনুভৱ কৰি গৈ থাকা।

!!ওম্ শান্তি!!

***